

[Økonomi- og handelsministeren.]

gal, når de har haft deres åbningsmøde med fællesmarkedet den 24. november.

Da man ikke kan vente, at fællesmarkedet i den nuværende forhandlingsfase har tid og kræfter til at fremsætte konkrete forslag til løsning af de mange komplicerede problemer, der opstår i forbindelse med aftalerne om EFTA-landenes forhold til det udvidede fællesmarked, var der på ministermødet enighed om, at man i EFTA-kredsen måtte overveje disse spørgsmål i lyset af udviklingen i forhandlingerne med fællesmarkedet.

De tre ansøgerlande inden for EFTA-kredsen, og det er jo Storbritannien, Norge og Danmark — Irland er jo ikke medlem af EFTA — er naturligvis interesserede i, at forhandlingerne med de andre EFTA-lande ikke sakker for langt bagud, og at der ikke opstår uforudsete problemer i forbindelse med bevarelsen af den eksisterende toldfrihed for industrivarer mellem EFTA-landene. Ikke alene i samhandelen mellem ansøgerlandene og fællesmarkedet, men også mellem de hidtidige EFTA-lande indbyrdes skulle det udvidede europæiske samarbejde gerne betyde et fremskridt. Hidtil er der ikke noget, der tyder på, at man ikke skulle kunne nå det mål, som både EFTA-landene og de seks fællesmarkedslande har sat sig, nemlig at alle aftaler mellem landene bør træde i kraft samtidig.

Jeg er hermed nået til hovedemnet for denne redegørelse, nemlig forhandlingerne med fællesmarkedet i Bruxelles.

Siden åbningsmødet i Luxembourg har fællesmarkedet afholdt to ministermøder med Storbritannien og et med hvert af de tre andre ansøgerlande. Desuden har der været afholdt en række møder på stedfortræderniveau. Efter det sidste møde med Storbritannien den 27. oktober var der enighed om, at den indledende opklarende fase af forhandlingerne nu måtte anses for at være forbi, og at man allerede inden jul måtte søge at komme i gang med de væsentlige forhandlingsemner, som nu foreligger nogenlunde klart defineret.

Det drejer sig om overgangsperiodens indhold og dens længde, om de finansielle problemer, der især knytter sig til Englands deltagelse i den fælles landbrugspolitik, og

om de særlige ordninger, der skal træffes for smør af hensyn til New Zealand og for sukker af hensyn til de caribiske Commonwealthlande.

England, Danmark og Irland har forelagt deres synspunkter vedrørende landbrugs-spørgsmålene og vedrørende de dertil knyttede finansielle problemer. Man venter nu, at fællesmarkedet i løbet af denne måned på sin side skal gøre stillingen klar, sådan at forhandlingerne om de centrale problemer kan begynde på de ministermøder, der er planlagt med England den 8. december og med Danmark, Irland og Norge den 15. december.

Selv om der ikke kan ventes hurtige resultater, er der vel grundlag for at håbe på, at man i løbet af de første måneder af 1971 vil kunne begynde at finde konkrete løsninger på problemerne, sådan at man inden sommerferien har klarhed over, hvorvidt forhandlingerne vil lykkes eller ej. Først når man er nået til det punkt, vil man tage fat på de mange mindre problemer af mere eller mindre teknisk art, som foreligger, og udforme løsningerne i formelle aftaler. Som tingene ligger i øjeblikket, er der således grund til at tro, at den oprindeligt fastlagte tidstabel, hvorefter hele traktatkomplekset skulle kunne ligge klar ved årsskiftet 1971-72, skulle kunne overholdes, og det vil altså sige, at året 1972 bliver det år, hvor traktaterne vil blive forelagt parlamentene til ratifikation.

Det danske oplæg i Luxembourg var lagt an på, at vi under forhandlingerne ville koncentrere os om de for Danmark væsentlige problemer. Andre spørgsmål kan efter regeringens opfattelse løses på tilfredsstillende måde ved passende ændringer i dansk lovgivning og administrativ praksis. Det er et standpunkt, som bygger på en formentlig realistisk erkendelse af, at mulighederne for at få ændret fællesmarkedets regler eller opnå undtagelser fra reglerne er ringe, medmindre betydende danske interesser står på spil. I sådanne tilfælde regner vi til gengæld med forståelse fra fællesmarkedets side.

Det væsentligste problem for Danmark er ligesom for England overgangsperioden for landbruget og de dertil knyttede finansielle problemer. England har som verdens største importør af fødevarer i mange år nydt godt